

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost X
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2024, č. j. KRPA-256692-16/ČJ-2024-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkumu a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2024, č. j. KRPA-256692-16/ČJ-2024-000022-ZSV (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Doba

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

zajištění žalobce byla podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Shrnutí žalobní argumentace

- Žalobce namítal, že napadeného rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaný nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštního opatření jako alternativy k zajištění. Přistoupit k zajištění lze podle žalobce až poté, co byly vyčerpány všechny ostatní dostupné alternativy, neboť se jedná o tzv. opatření *ultima ratio*. Žalobce uvedl plnou adresu a rovněž své telefonní číslo, přičemž prohlásil, že by se mohl chodit hlásit na policii. Žalovaný tuto skutečnost v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nereflektuje. Místo toho tvrdí, že nemá čas ověřit žalobcem uvedené skutečnosti. To je podle žalobce v rozporu se základními zásadami správního řízení. Žalobce nesouhlasil rovněž s odůvodněním, proč nebylo využito zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Argumentace nedostatkem finančních prostředků je přílehlavá ve vztahu ke zvláštnímu opatření podle písm. b) citovaného ustanovení, nikoliv však podle písm. c). Napadené rozhodnutí je podle žalobce v této části nepřezkoumatelné.

III. Vyjádření žalovaného

- Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v daném případě shledal naplnění kumulativních podmínek ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
- První podmínka pro možnost zajištění žalobce byla naplněna, když dne 12. 08. 2024 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Oznámení o zahájení řízení stejně jako rozhodnutí o správním vyhoštění, kterým mu byl zakázán vstup na území členských států v délce 4 let, bylo žalobci doručeno téhož dne. Podle názoru žalovaného naplnil žalobce svým jednáním skutkovou podstatu zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný na stranách 4-6 napadeného rozhodnutí jasně odůvodnil, proč nepřistoupil k užití mírnějších opatření. Do protokolu o výsledku žalobce uvedl, že nemá finanční prostředky na složení záruky. K adrese svého pobytu v ČR uvedl pouze to, že má pronajatý pokoj v Tučapech, přičemž adresu nikde nehlásil. Adresu uvedl neúplnou. Byl si vědom, že jeho pobyt na území ČR je neoprávněný. V omezeném čase 48 hodin bylo pro žalovaného nereálné zjistit, zda žalobce na jím uvedené adrese skutečně žije. Z žalobcova jednání a jeho pobytové historie žalovaný usoudil, že existuje nebezpečí, že žalobce nebude respektovat rozhodnutí o správním vyhoštění a že bude mařit jeho výkon. Žalovaný závěrem navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

- Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- Dne 12. 8. 2024 byla hlídkou cizinecké policie provedena pobytová kontrola na adrese X, kde se nacházel žalobce, který na výzvu policie předložil platný cestovní doklad X, avšak oprávněním k pobytu na území ČR žalobce nedisponoval. Dále bylo lustrací zjištěno, že dne 2. 9. 2021 nabylo právní moci rozhodnutí, jímž nebyl žalobci udělen pobyt v ČR, přičemž na základě těchto zjištěných skutečností vzniklo podezření, že žalobce na území ČR pobývá neoprávněně, a proto byl žalobce zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“). Dne 12. 8. 2024 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl vyslýchán jako účastník správního řízení, přičemž do protokolu uvedl, že je svobodný, bezdětný, zdravý. Na území ČR pobývá již od roku 2001, bydlí v Tučapech, v rodinném domě, kde má pronajatý pokoj s dalšími X. Po seznámení se zvláštními opatřeními za účelem vycestování žalobce uvedl, že nemá finanční prostředky na složení finanční záruky, adresu pobytu nikde nehlásil, nemá označený zvonek nebo schránku. Navíc uvedl, že není kontaktní. Sdělil, že by se mohl chodit hlásit na policii. Pracuje v restauraci jako pomocná síla, má peníze pro svou denní potřebu, avšak finančními prostředky na vycestování nedisponuje. Žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR byly zamítnuty, sám vypověděl, že mu ve X žádné nebezpečí nikdy nehrozilo. V ČR nemá žádné rodinné vazby, není zde osoba, kterou by žalobce vyživoval nebo o ni pečoval. Nemá zde žádné závazky ani pohledávky, ani žádné kulturní, sociální či společenské vazby. Není mu známa žádná překážka, pro kterou by nemohl vycestovat z ČR, je si vědom, že je zde neoprávněně. Ve X žalobci nic nehrozí.

7. Součástí spisu je rovněž závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, ze dne 12. 8. 2024, ev. č. ZS57551, podle nějž je vycestování žalobce do X možné.
8. Žalobci bylo dne 12. 8. 2024 vydáno prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, přičemž doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území EU a smluvních států, byla stanovena v délce 4 let. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání.
9. Téhož dne bylo žalobci vydáno napadené rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b), tedy z důvodu, že je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce na území ČR pobýval v období od 2. 10. 2021 do 12. 8. 2024 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a svého neoprávněného pobytu si byl vědom. Žalobcův neoprávněný pobyt byl odhalen až kontrolní činností policie, a proto se žalovaný domníval, že nebyť pobytové kontroly, žalobce by ve svém neoprávněném pobytu pokračoval i nadále. Rovněž na základě jeho pobytové historie dospěl žalovaný k závěru, že žalobce naplnil skutkovou podstatu pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný v napadeném rozhodnutí posoudil možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a dospěl k závěru, že k nim nelze přistoupit zejména z důvodu nebezpečí, že žalobce z území i nadále neodcestuje, bude se nadále dopouštět protiprávního jednání. Žalovaný uzavřel, že je dle jeho názoru dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění, a to proto, že existuje nebezpečí, že žalobce nebude respektovat rozhodnutí o správním vyhoštění, které mu bylo uloženo, čímž dojde k jeho zmaření. Důvodem pro neuložení mírnějších opatření podle zákona o pobytu cizinců namísto zajištění za účelem správního vyhoštění žalobce je rovněž žalobcův disrespekt k právním předpisům ČR. Dobu trvání zajištění stanovil žalovaný na 30 dnů s ohledem na předpokládanou složitost přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce, především je nutné zajistit žalobci přepravní doklady, zajistit eskortu, komunikovat s X stranou o vzetí žalobce zpět.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

10. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ustanovení § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
13. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
14. Podle § 124 odst. 3 věta první zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.*
15. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
16. Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě s Úmluvou, jíž je Česká republika vázána.
17. Z výše citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců plyne, že k zajištění cizince musí být cizinci doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, příp. musí být o jeho správním vyhoštění pravomocně rozhodnuto. Dále musí jednáním cizince dojít k naplnění

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

některé ze skutkových podstat uvedených v zákoně o pobytu cizinců, v § 124 odst. 1 pod písmeny a) až e). V neposlední řadě musí být rovněž splněna podmínka, že nepostačuje uložení opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

18. Jak plyne ze spisového materiálu, první podmínka byla splněna doručením oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění ze dne 12. 8. 2024, č. j. KRPA-256692-8/ČJ-2024-000022-ZSV. Dále žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bezmála 3 roky, a to minimálně od 2. 10. 2021 do 12. 8. 2024, čehož si byl vědom. Svou situaci se nesnažil jakkoliv řešit. Žalobce na území ČR nadále pokračoval ve svém neoprávněném pobytu. Z jednání žalobce je patrná snaha setrvat na území ČR co nejdéle. Bylo tak prokázáno, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť je nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
19. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.
20. Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštního opatření a že nevysvětlil, proč upřednostnil využití institutu zajištění, který představuje prostředek *ultima ratio*, před alternativními opatřeními. Žalobce uvedl plnou adresu a rovněž své telefonní číslo, přičemž prohlásil, že by se mohl chodit hlásit na policii. Žalovaný tuto skutečnost nijak nerefletoval.
21. Žalobce nesouhlasil rovněž s odůvodněním, proč nebylo využito zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Argumentace nedostatkem finančních prostředků je přílehlavá ve vztahu ke zvláštnímu opatření podle písm. b) citovaného ustanovení, nikoliv však podle písm. c). Napadené rozhodnutí je podle žalobce v této části nepřezkoumatelné.
22. Žalovaný se možností uložení zvláštních opatření v napadeném rozhodnutí zabýval na stranách 4-6, kde uvedl, že k uložení zvláštních opatření nepřistoupil zejména z důvodu nebezpečí, že žalobce z území ČR neodcestuje a nadále se bude dopouštět protiprávního jednání. Tento závěr je podložen žalobcovým vědomým jednáním v rozporu s platnými právními předpisy na území ČR. Žalobcova důvěryhodnost byla oslabena a jeho jednání vzbuzuje důvodnou obavu, že žalobce nebude respektovat rozhodnutí o správním vyhoštění. K jednotlivým zvláštním opatřením dle § 123b zákona o pobytu cizinců žalovaný konstatoval následující: K bodu a) žalovaný uvedl, že se neztotožňuje s tím, že by cizinec plnil povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. Žalovaný uvedl, že žalobce bydlí

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

v pronajatém pokoji rodinného domu v Tučapech, adresu pobytu nikde nehlásil, nemá označený zvonek či poštovní schránku pro jeho případné kontaktování. Rozhodnutí o zajištění cizince je prvotním úkonem v řízení, a tak nelze tvrzenou skutečnost ověřit např. provedením pobytové kontroly. Žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude uložené povinnosti plnit, neboť jeho neoprávněný pobyt byl odhalen až činností policie, on sám na území ČR po dobu 3 let pobýval, aniž by k tomu byl oprávněn, a nesnažil se svou situaci nijak řešit. Žalobce nemá na území ČR žádný majetek, nedisponuje finanční hotovostí k vycestování z území, a proto má žalovaný za to, že se žalobce bude před realizací správního vyhoštění skrývat nebo se mu vyhýbat. Ani předchozí jednání žalobce nedává žalovanému žádnou záruku, že by žalobce řádně plnil uloženou povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. K bodu b) žalovaný konstatoval, že složení finanční záruky v případě žalobce není možné, neboť žalobce uvedl, že v současné době nemá finanční prostředky na složení finanční záruky. Rovněž se na území nenachází žádná osoba, která by byla za cizince ochotna finanční záruku složit, v průběhu správního řízení nebyla žádná finanční záruka nabídnuta nebo složena. K bodu c) žalovaný uvedl, že žalobce s ohledem na své předešlé jednání neskýtá záruku, že se bude osobně se hlásit policii v době policií stanovené. Žalovaný zde zdůraznil především pobytovou historii žalobce a jeho snahu setrvat na území ČR co nejdéle, přesto že si byl vědom, že je jeho pobyt neoprávněný. K bodu d) žalovaný uvedl, že se neztotožňuje ani s tím, že by žalobce dodržoval povinnost zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly, jelikož nemá hlášenou adresu pobytu a není kontaktní. K tomu žalovaný dále konstatoval, že z jednání cizince je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a nevycestuje v době stanovené v rozhodnutí, neboť jeho předchozí jednání demonstruje jeho postoje k právnímu řádu ČR a mírnější opatření by v daném případě nebyla účinná.

23. Tím žalovaný podle názoru soudu dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil aplikaci institutu zajištění, přičemž soud v rozsahu žalobní námitky neshledal žádné pochybení žalovaného. Soud konstatuje, že se žalovaný dostatečně, přezkoumatelně a srozumitelně vypořádal s nutností zajištění žalobce. Žalovaný žalobce seznámil s povahou zvláštních opatření za účelem vycestování a poté odpovídajícím způsobem zvážil možnost uložení těchto zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, přičemž neopomněl přihlídnout ke všem konkrétním okolnostem daného případu, na základě kterých dospěl k závěru, že v případě žalobce uložení zvláštního opatření za účelem vycestování nepostačuje. S tímto závěrem se soud ztotožňuje.
24. Ani odůvodnění žalovaného ve vztahu k zvláštnímu opatření podle písm. c) nepovažuje soud za vadné, natož pak za nepřezkoumatelné. Žalobci lze dát za pravdu v tom smyslu, že žalovaný argumentoval nepřiléhavě finanční situací žalobce, což pro daný typ zvláštního opatření není relevantní. Svě odůvodnění ve vztahu k tomuto opatření však nevystavěl výlučně na nedostatku financí, nýbrž zejména na žalobcově pobytové historii a jeho snahou setrvat protiprávně co nejdéle na území ČR, ačkoliv k tomu žalobce není oprávněn. Žalobní námitku soud neshledal důvodnou.
25. Za dané skutkové situace, kdy žalobce pobýval na území ČR dlouhodobě neoprávněně, jeho neoprávněný pobyt byl odhalen až kontrolní činností policie, přičemž žalobce se svůj pobyt od roku 2021 nesnažil legalizovat, žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR měly

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

účelový charakter, což žalobce sám v rámci výsledku účastníka správního řízení přiznal, dospěl žalovaný ke zcela správnému závěru o tom, že existuje nebezpečí, že by žalobce výkon rozhodnutí o jeho správním vyhoštění ztěžoval nebo mařil. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150 „*smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR.*“ Žalovaný podle názoru soudu hodnotil věc dostatečně komplexně a řádně a v nezbytném rozsahu zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zohlednil rovněž závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, podle nějž je vycestování žalobce do jeho domovského státu možné, neboť mu tam nehrozí žádné nebezpečí. Námitku proto soud neshledal důvodnou.

26. Při stanovení délky doby zajištění žalovaný nevybočil ze zákonných mezí, kdy od okamžiku omezení osobní svobody nesmí doba zajištění přesáhnout 180 dnů. Soud má za to, že žalovaný dostatečně na str. 6 napadeného rozhodnutí odůvodnil dobu zajištění v trvání 30 dnů. Nejedná se o dobu nepřiměřeně dlouhou s ohledem na předpokládanou složitost přípravy realizace správního vyhoštění žalobce. Žalovaný popsal jednotlivé kroky potřebné k realizaci správního vyhoštění žalobce s uvedením předpokladu jejich časové náročnosti.
27. V žalobě namítané porušení vyjmenovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců, správního řádu, Listiny základních práv a svobod a Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod soud neshledal. V této souvislosti soud považuje za vhodné upozornit na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které plyne, že pouhý výčet ustanovení správního řádu, popř. jiných právních předpisů, které měl žalovaný porušit, a obecné tvrzení, že žalovaný nedostál zásadám správního řízení, nelze považovat za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2016, č. j. 4 Azs 47/2016-41).
28. Soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí neshledal v činnosti žalovaného žádný deficit. Důvodem pro zajištění žalobce je naplnění účelu správního vyhoštění. Žalovaný přitom na základě konkrétních skutkových okolností uzavřel, že u žalobce existuje reálné riziko maření rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, neboť žalobce na území dlouhodobě neoprávněně pobýval, ač k tomu nebyl oprávněn, přičemž v tomto jednání pokračoval, dokud nebyl odhalen činností policie. Navíc neuvedl úplnou adresu, na které se v ČR zdržuje, a uvedení telefonního čísla nelze považovat za rovnocenný způsob ujištění ve vztahu ke zvláštním opatřením. Z jeho pobytové historie lze vysledovat několik indicií, že žalobce nebude uložené správní vyhoštění respektovat. Nejednalo se tedy o rozhodnutí obecné, ale žalovaný v rámci správního řízení zcela konkrétním způsobem zjišťoval a hodnotil stav věci tak, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. Při hodnocení otázky, zda by žalobci v případě návratu do X hrozilo skutečné nebezpečí, vycházel žalovaný ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, ze dne 12. 8. 2024, ev. č. ZS57551, podle kterého vycestování žalobce do X je možné. Také na základě tohoto závazného stanoviska žalovaný posoudil možnost realizace správního vyhoštění žalobce.
29. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, proporcionálně, transparentně a podle zásady individualizace. Žalovaný vzal v potaz veškeré skutkové okolnosti případu, zejména přihlédl k dosavadnímu jednání žalobce, jeho pobytové historii a k jeho vyjádřením zachyceným v protokolu o výsledku účastníka správního řízení. Všechny zjištěné skutečnosti mají rovněž oporu ve správním spise. Napadené rozhodnutí reflektuje veřejný zájem a odpovídá

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

okolnostem daného případu, přičemž stanovená doba zajištění není nijak excesivní či nepřiměřená. Na napadené rozhodnutí nelze pohlížet jako na rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž uvedl, jaké konkrétní kroky směřující k realizaci správního vyhoštění žalobce budou provedeny ve vymezeném časovém rámci.

30. Ve shodě s žalovaným má soud za to, že v případě žalobce byly splněny zákonné podmínky pro zajištění podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, proto ji jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. srpna 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.